

Skaldestycke öfwer det
förflutna året.
Författadt i januaris
1789. Stockho...

1700-1829 81 Cg Br. 1789

National Library
of Sweden

Ex. A

Vu. 30.
Hist
(22)
1700 - 1829
1789.

Skaldestycke

Öfwer det

Förflutna Året.

Författadt i Januarius 1789.

STOCKHOLM,

Tryckt hos JOH. CHRIST. HOLMBERG, 1789.

Gelehrter
Böckling
Böckling

Gelehrter
Böckling

S Furstar, och I Folk! sen hwilken mängd af år,
I Häfdernas Palats, helt stum och naken står.
Newtoner födas ej; ej segrar FREDRIC hylla;
Och ej GUSTAVERS Mann med storwerk jorden fylla.
Nej, under hela Seclers lopp
Än snillet och än modet hwilar;
Men deras låga tånd af tidens blickar opp,
Til Krans ljusa Thron på rhytets wingar ilar.

Och du! o flydda År! tråd in i Minnets Sal,
Är teckna Prinsars wärf, och dina Hjeltars tal!
Men ack! min tanke blygs, wid tankan hjertat ryser;
Uti et blodigt sköt du brott och fasor hysar.
Wär Domare, o efterwerld,
Du håpen och bestört skall höra,
Ät Odens Förstlingar förgåtit sina swärd,
När mänsklighetens lugn, de wilda rofsjur störa.

Ej mera Krigets Gud omkring Gibraltar röt:
Europa tror sig sällt uti Olivens sköt.
Men hwilken fastlig syn? wid Osterns portar wäckas
De lågor, werlden såg i Wästerns böljor släckas.
Du Monarkinna och du folk!
I som wårt Slägtes ro förstören,
I tilwållt Er et namn af mänsklighetens tolt,
Fast jordens plågoris I billigt kallas bören.

CATHRINA! för din nyck, som ej fullbordad blef,
Då man i alla Land om Lauriens Drottning skref,
Se millioners gods i röl och dam försvinna,
Och millioners blod på dina gränsof rinna.
    Dock fåfänge war ditt stolta hopp,
    När du Europen tänkte krossa.
Des Furstars hjeltmod mot dig sig reser opp,
At freda Urans rätt, och slafwens bojer lossa.

Och Donaus Monark! som will din ärestod,
Se rest på Portens grus i Mussulmänners blod;
Mån egennyttans hand, nej Christenhetens åra
Har hwåst ditt swärd. Men ack! o mer än grymma låra,
    At detta Klot blott skapadt är
    För Greker och för Catholiquer,
Och Throner offras må Inkråktarens begär,
När under segrens hopp hans själ til Paphos fler.

I Jordens Herrskare, betrakten Babels Folk!
De lesde uti fred, de talte utan tolf.
Men sen et skyhögt torn des händer wille resa:
Des tungomål blef delt, des byggnad slöts med nesa.
    Så ock när I förödade,
    Båd haf och länders söken famna;
Skall werlden Eder magt fördelt och krossad se,
Och Edra Orlogskepp på wildda klippor hamna.

Fast I med sminkadt swel wäckt Catiliner opp,
På wäderbössfors mängd Er bygt et digert hopp,
Och köpt med lånadt guld förrådare och dårar;
Dock usel seger den, som dygd och åra sårar.
    Ja rådens då at hämdens Gud,
    An låter hämdens wiggas falla!
Men qwåfwa nödens rop Trompetens gälla ljud:
Och Stygens böljor ren kring Edra Throner swalla.

Hwad är, o Tir! som än din taffla grufflig gör?
Jo! dig, o Cromwells Broer min penna tekna bör.
Ja, ryfen Prinsars bröst! Hwad fara, hwilken smärta,
Förrådde bli af dem, som I förtrode ert hjerta!
Barbar! som prof af GUSTAFS nåd,
Dch Landsmäns ädelmod sätt i juta.
Ej nog du från dem flyr af nyck och öfwerdåd.
Du will ock deras blod på hämdens altar gjuta.

Stig ner förrådare! stig ner til Ulfwars bo!
Du hos dem finna skall mer ömhet, mera tro.
Din desse med hwaran om rofwen stundom kiswa,
De sina nästen ej och ungar öfwerqiswa.
Men du, mer grym, i mänfko drägt,
Ditt swärd mot födslo-bygden höjer,
Förgåter ära, ed, och wänner, folk och slägt,
Dch för at störta dem, din hjesa slafwiskt böjer.

Med namn af Patriot, hwad ära at ta del,
I et så tappert wärf, så wärdigt Riddarspel!
Ack huru lust det är i en Herdinnas sköte
Med hopp om hundra gods, sin dödens bistra möte!
Förlåten dock en irrad själ,
Hwars tanka fördoms bilder willa!
I ägen hjerta, mod och tusen andra skäl,
Fast än til ert förswar ej pöbeln wet dem gilla.

Dch du! o Allmänhet! som i ofskuldens famn,
Utaf en uplyst Corps af pöbel nu bär namn;
Förtroyt ej denna skymf; wet pöbel nu betynder
Et Folk af dygd och mod, och som sin Konung lyder:
Som ryser för et utländskt band,
Hwars hjertan aldrig kunna köpas.
O hwilka tänkesätt! Min Kung! Mitt Fosterland!
Må hwarje Patriot til pöbel snart omdöpas!

Men

Men at din ära ej, o År! fördunklas må,
Ståll denna tasta bort uti en affkild wrå!
Må aldrig lasters syn i händelsernas tempel
Besmitta våra barn med nedriga exempel!

Nej tråd til marmorns höjda bord

Ut där de namn och storverk skåda,

Som skyddat än vårt land, som hedrat än vår Nord
Och som deß söner frälst från barbariets wåda.

I templets helgedom, ack hwilken tjusfull syn,
Där GUSTAFS ärestod sig höjer emot skyn!

Där ibland Furstar fränst med wishet, drift och styrka
Han hörs Inkråktarns fall och Nordens jännwigt yrka

Och knyter rikens med de band,

Som egennyttan ej skall lossa:

Med äran i sitt bröst och wärjan i sin hand

Han sen i spetsen går at Muscows härar trossa.

Fast icke laqrars mängd ännu Hans hjesa frönt,

Och fast Hans öma själ har ondskans galla rönt;

Hans mod likwål har wist at Han skall segrar winna:

Han sett Soldatens nit för sig och äran brinna.

Fast Jutarne i Tigrars spår

Et mordiskt stygn åt Swea rikta,

Han wist, at wishet mer än Härars magt förmår,

Ut Throner äga stöd, just då man tror dem swigta.

Och I! hwars djupa wett med wishet allting wet,

Hwars forskning trånga will i Prinsars hemlighet,

Som klandren deras steg uti er blinda hra,

Och tron er weta mer, än de som länder styra.

Må edra ögon, öpnade

Ännu de spindelnät förbanna,

Som hindrat, at ert wål och GUSTAFS affigt se,

Och sen med tacksam blick wid brutna kådor stanna.

Ej Landmans trefna hand, ej wärens blida skick,
Ej somnarns ljumma rågn, ej solens milda blick
Förmå en ymnig skörd ur tistlars näste falla
Och hagelsturar bland på spåda aren falla;
Så stundom Prinsars möda plår
Af lastens folk och onda tider
Sig fruktlös nödgas se; men ofta sedan bår
Den sällhet åt et folk, som glans kring Thronen sprider.

Europa! Du än skall wälsigna denna stund,
Då dina Furstar trådt med GUSTAF i förbund.
Din frihet och ditt lugn ej mera skola båswa
Du Dina Fäders blod ur Tigrars bröst skall kråswa.
Förent du än skall Swea se,
Sin Kung i blirt och dunder följa,
Och Wilhelms wapen snart et önskadet genliud ge,
Och Brittens mod förökt af CARLS, på Atlands bölja.

Och dig, du store CARL! på wida Ocean
De fordne CARLAR sett från stjernors ljusa ban.
Hur deras själ blef tjust, hur deras hjertan rördes,
Når dundret opp til dem från dina åskor hördes!
Och glade at du listwat opp
De fordna Swenska wapens åra,
Som legat i förakt i futti solwarfs lopp,
Bland sina Hjeltars tal et rum åt dig beståra.

Du Elementrens här på hafwets wilda wåg
Och Härars öfwermagt emor dig strida såg.
Men dina Hjeltars bröst af årans låaor brinna,
Och ropa, det är Swenskt en dyrköpt seger winna.
Och eldade utaf ditt mod
De Muscowitens skansar bräcka,
Som fyllas utaf lik och flyta uti blod,
Och du de lagrar skar, som werldens afund wåcka.

Hvem känner Hjeltar! ej de stjernbeprydda namn,
Hvars mod kring bygdens tjäll, hvars mod i höllans famn
Förfäras Lejonen i Saaras brända länder,
Hvars tro, lil klippan står wid Tronheims höga stränder.

O höga själar, ädla bröst!

Et tacksamt Folk Er dygd skall värda;
I trampat Fäders stråt, I ärföljt Urans röst;
I skolen ock med CARL, odödligheten skörda.

Hvart tidehvarf än skall uphöja detta Ur
För GUSTAFS höga värf och för Hans Hjeltars sår.
Du Ur! som träder in på tidens nya bana,
Må enighet och dygd dig ock til storverk dana.

O Manheim! följ din Konungs råd!

Må werlden aldrig häpen höra:

Din magt den krossad är af split och öfwerdåd:
Du wågrat GUSTAFS hand at dig til sällhet föra.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

